

## Za poduk in kratek čas.

Črtice iz slovanskega bojišča v Aziji in Evropi.

X. Z malimi izjemki zagovarjajo vsi evropski ministri Turka; ti branijo Grkom in Srbom pa tudi nekoliko Rumunom stopiti v boj. Posebno Bismark je Ruse za norce imel ter je enkrat rekel, da bo z njimi potegnil, drugokrat pa je zopet žugal, da bo stopil na avstrijsko stran in zabranil osvoboditev turških kristjanov, kar je se vé našim nemškim in magjarskim turkoljubom povelji bolj, kakor če bi jim bil sv. Peter božja nebesa na stečaj odprl. Nasledek evropskega turkoljubja, zlasti pa Bismarkove zavratnosti je bil, da se Rusi niso prav upali z vso silo udariti čez Donavo; večji del vojne so pridržali doma; preveč so se bali, da jim nebi kaka druga evropska država z vojsko mahnila za hrbet, med tem ko bi se sami globoko v Turčiji borili za osvobodjenje turških kristjanov. To je glavni vzrok počasnemu napredovanju ruske vojne v Bolgariji, pa tudi vsem nesrečam in trpljenju, pod katerim sedaj turški kristijani omagujejo, ker so Rusi prisiljeni bili, za nekoliko časa vrniti se čez Balkan nazaj. Evropska gospoda sedaj po kopaljščih in toplicah uživa dobrote tega sveta, med tem pa razsaja turški meč med zapuščenimi kristijani. Ova gospoda je brez vere, zato pa tudi brez ljubezni in ne mara za trpljenje krščenega sobrata; še veseli jo, kedar o turških zverinstvih bere v svojih listih od Turkov in Angležev podmitanih in od smradljivih, po denarju gladovnih judov pisanih; vsaj turški trpini druga niso, nego — Slovani! Ko bi bili judje, no tedaj se vé bi morala vsa Evropa v boj in drznega Turka kar iztrebiti. Kitajci, Japanci, judje in cigani najdejo v omikani Evropi sočutja in če treba tudi zavetja, le Slovan ne, čeravno celo angleški in torej do ušes turkoljubni listi sami poročajo o vnebovpijoših zverinstvih, katere Turki zoper kristjane vganjajo. Več sto let se v Evropi kaj enakega ni godilo.

Kavarna bilo je zalo in bogato mesto ob Črnem morju, kakih 10 ur daleč proti severu od Varne, kder je sedež turškemu paši. Prebivalcev je bilo 5000, skoro samih marljivih in premožnih grških kristijanov. Ovo nesrečno mesto je napalo več tisoč divjih Črkesev. Ubohi kristijani so se srčno branili 3 dni ter so med tem več glasov poselali turškemu paši, naj jim da nekoliko redne turške vojake v pomoč zoper strahovite tolovaje. Toda brezskrbni paša tega ni storil. Poslal je samo 1 starega oficirja z poveljem, naj ljudi pomiri. Ko ta v Kavarno pride, da brž 4 mestne starešine pred se poklicati in jim ukaže 60.000 lir položiti za Črkese, ki bodo potem voljni odstopiti. Ali med razgovorom kresne eden izmed navzočih Črkesev, ki so z starim oficirjem vred prišli v mesto, po prvem starešini in ga ubije. Jednako tudi drugega in tretjega. Ob enem vderejo vsi Črkese v mesto

in sedaj se začne neusmiljeno krvi prelivanje in zverinsko razsajanje. Besni Črkese so vse poklali, kar je bilo živega, mesto pa do čista izropali in užgali. Le malokateremu kristijanu se je posrečilo uiti; vrednost ropa se ceni na 3 milijone in iz okolice so Črkese odgnali še 15.000 glav živine. Tako so v Kavarni razsajali divji Črkese, sedaj pa še hočemo povedati, kako se je Bolgarom godilo od strani turške redne vojske v Eski-Sagri na južni strani Balkana potem ko so Rusi odšli.

Bilo je 31. julija ob 4. popoldne. Rusi so se umaknili nazaj proti Kazanliku ob južnem znožju Balkana. Mesto in cela ljudnata in bogata okolica je zopet v turški oblasti. Sulejman-paša ukaže sedaj vse kristijane posekati, imetje pobrati, cerkve, šole in hiše požgati. Grozovito povelje se je takoj začelo grozovito izvrševati. Mesto in jegova okolica je postala neizmerna mesnica, po kateri so turški vojaki, bašibozuki mesarili in divjali, hujše, kakor če bi satane iz pekla spustil. Moške, ženske, otroke, staro in mlado, dolžno in nedolžno vse je bilo ali postreljeno, posekano ali z hišami vred živo požgano. Od Eski-Sagre do Čirpana je bilo vse krščeno prebivalstvo, katero ni poprej zbežalo, poklano, t. j. 12—15.000 ljudi, potem zgorelo je 30 cerkvā in 500 šol. V Bogdanu in Kermenliji živel je 150—200 rodbin. Komaj 50 oseb je otele borno življenje. Tako poroča angleški list: „Daily News“, čegar dopisnik je nameščen v spremstvu turškega generala Sulejman-paše. On je tedaj vse to, o čem piše, sam videl in slišal. Bog se usmili ubogih turških kristijanov in daj srečo ruskim junakom, da bo strašnega trpljenja brž konec! Evropa se jih ne bo usmiličila in nihče drug jim ne bo pomagal, če ne Bog in pa ruski meč!

Smešničar 34. Trd skopin leži na smrtni postelji. Pričujoči duhovnik ga vpraša: ali se močno bojite umreti? Skopin mu pa hitro besedo preseka rekoč: „oh častiti gospod, nič se ne bojim smrti, rad umerjem, da vsaj našim apotekarjem in vračnikom srečno uidem, sicer me bodo še popolnem na nič spravili!“

## Razne stvari.

(Mariborska gimnazija) je v pretečenem šolskem letu imela 243 učencev, 124 Slovencev in 118 Nemcev, profesorjev pa 17, med katerimi so prof. Majeiger, Valenčak, dr. Purgaj in dr. Pajek slovenščino učili. Prof. Majeiger je zarad izvrstnega službovanja v 8. poredje povišan, česar je zlasti „Slov. Gosp.“ jako vesel.

(† J. Premru) bivši ravnatelj celjske gimnazije je v Gradcu umrl, 69 let star.

(Hud vihar) je bil 15. avg. v Polzeli, da je drevje ruval, nov mlin prekučil; tudi je blisk udaril v Franc Vašelnovo hišo in je posestnikovega brata na tla vrgel, da so ga čez 1/2 ure komaj zopet k zavesti spravili.